

Standpunkt, og paa det ſtod han faſt. Den Situation, der ſaaledes forlaa, da Finanslovsforſlaget kom her op til dette Ting var jo ganſke forſkellig fra den Situation, ſom den højtærede Konſeilspræſident ved ſin Programudtalelſe i Oktober 1894 nede i Folketinget havde for Øje, idet han udtalte, at Regeringen ſtillede ſig paa Forligets Grund, mæglende mellem de to Ting, og vilde beſtræbe ſig for, at de to Ting kunde finde hinanden. Her i dette Tilfælde var der ikke Tale om, at Regeringen kunde komme til at ſtille ſig ſom Mægler, thi Regeringen var ſelv Part i Konfliktten. Skulde der mægles i det Tilfælde, her forelaa, maatte det blive Landſtinget, der ſkulde mæggle mellem Regeringen og Folketinget. Men herom kunde der heller ikke være Tale, thi ſaaledes ſom Finanslovsforſlaget kom herop til os med de af Regeringen bebudede Forſlag, var Forholdet det, at vi maatte ſige over for Folketinget, at det var gaaet Regeringen alt for nær, at Regeringens Forſlag endogsaa havde været overdrevent beſedne, og at Folketinget burde have ſøjet ſig efter Regeringen. Der var ikke Tale om, at nogen her i dette Ting fra Flertallets Side fandt, at Regeringen havde gjort for ſtore Fordringer; ſnarere vil jeg ſige, at der fra flere Sider var den Anſkuelse, at de Fordringer, Regeringen havde ſtillet, navnlig paa de militære Ministeriers Budgetter, vare alt for ſmaa, og at ſaaledes Finansloven, ſom den med Regeringens Forſlag vilde komme til at foreligge her, egentlig ikke var et Udtryk for, hvad dette Ting anſaa for at være den bedſte Finanslov. Saaledes var alſaa Stillingen, og dermed var det givet, hvorledes Landſtingets Taktik, ſom man har laſtet, maatte blive. Vi kunde ikke optræde ſom mæglende og forlange, at Regeringen ſkulde give noget efter og ſkære noget af, thi, ſom ſagt, vi fandt, at det, den havde forlangt, allerede var knebent, efter manges Mening alt for knebent. Vi maatte alſaa ſige, da Sagen kom i Fællesudvalg, ſom vi ſagde: De Herrer maa ſe at enes med Regeringen, vi kunne ikke give noget efter paa det, der er forlangt fra Regeringens Side, de Herrer maa ſe, om de kunne tage ſig til Rette, ſaa at der kan modificeres et eller andet, hvorved der kan opnaas Enighed, men vi ere ikke i Stand til at give efter. Vor Stilling blev alſaa den, at vi maatte henviſe Venſtre til at forhandle med Regeringen. Men vi opgave ſelvfølgelig ikke dermed, at Landſtinget ſkulde have nogen Indflydelse paa Finansloven, vi lagde ikke dermed Sagen i Regeringens Haand, og vi ſøjede derfor ogſaa udtrykkelig til, at naar de Herrer bleve enige

med Regeringen, ſaa maatte de ikke forſtaa dette ſaaledes, at derved var Overenſkomsten accepteret fra Landſtingets Flertals Side. Det blev ſagt i det første Møde i Fællesudvalget fra vor Side, efter at Fællesudvalget havde konſtitueret ſig, og det blev gentaget ſenere under Forhandlingerne, den Gang da der var Konference med den højtærede Konſeilspræſident, for at ſiſe ſig, at ogſaa Regeringen kunde være paa det rene med, at naar den var bleven enig med dem paa den anden Side om en Finanslov, ſaa var det ikke dermed ſanktioneret fra Landſtingets Side.

Jeg tror herved at have gjort fyldeſtgørende Rede for, hvorledes Landſtingets Taktik har været, og jeg tror, at enhver maa inddrømme mig, at den har været ſaa klar og let gennemſkuelig og ſaa konſekvent, at der vanſkelig kunde finde nogen Miſforſtaaelse ſted, undtagen en forſkellig.

Jeg ſkal derefter gaa over til at omtale, hvorledes Forholdene udviklede ſig under Fællesudvalgets Behandlinger, og hvorledes man tilſidſt kom til de modsatte Indſtillinger, der nu foreligge. Da det viſte ſig, at der ikke kunde opnaas nogen Enighed i Fællesudvalget, valgte man den ſædvanlige Udvej at nebfætte et Underudvalg, beſtaaende af 6 Medlemmer. Dette Udvalg naaede kun videre paa et eneſte Punkt, nemlig paa et Punkt vedrørende Lønningſtillæg til Skolelærerne paa § 26, IV. 7. Som man vil erindre, blev der her i Tinget ved første Behandling af det meget ærede 3dje Medlem for 9de Kredſ (Eſtrup) fremhøvet, at det var ønſkeligt, om man, da det Beløb af 700,000 Kr., der var opført paa Finansloven, ſikkert var for ſtort til, at det kunde gaa med til det ſædvanlige Lønningſtillæg, nu hødede noget paa de lavere Lønnede Læreres Lønninger, ſom havde ſiddet i længere Tid i Embederne, ſaaledes at de ſit et noget rigeligere Lønningſtillæg. Dette Spørgſmaal lyffedes det at komme til Enighed om i Underudvalget og med den højtærede Miniſter, og Reſultatet blev det, ſom nu findes indſtillet paa § 26, IV. 7. Videre naaede man ikke i Underudvalget. Da Sagen alſaa vendte tilbage til Fællesudvalget, blev der indſaldt Vædringsforſlag fra de forſkellige Sider. Overenſſtemmende med det Standpunkt, vi havde indtaget, holdt vi os til Regeringens Forſlag, ſaaledes ſom de vare blevne opſtillede her i Tinget og tiltraadte af Tinget under 2den og 3dje Behandling. Fra den anden Side fremkom der derimod et Forſlag, ſom gik ud paa, at man var villig til at frafalde de fri Bevillinger, nemlig Rentenedſættelſer paa § 3,